

Πάσα αίτησις: Διεύθυνσιν «Νέας Έρεύνης»

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Συντάξια Κατέλλι άπέναντι Έλληνικού Σχολείου

Υπεύθυνος

Διευθυντής-Συντάκτης

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΑΚΥΣΟΥΛΑΚΗΣ

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΝΕΑ ΕΡΕΥΝΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Η'.

Έν Χανίοις τῆ 3Μαρτίου 1909—ΤΡΙΤΗ

ΑΡΙΘ. 535

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΤΑΙ οί έν τῷ Νομῷ Λασηθίου συνδρομηταί ἡμῶν ὅπως αταβάλωσι τὰς συνδρομάς των εἰς τὸν περιοδεύοντα αντιπρόσωπον τῆς «Νέας Έρεύνης» κ. Μιχαὴλ Μιχαηλιδάκην λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν τὰς ἐκτάκτους δαπάνας εἰς ἃς ὑποβαλλόμεθα διὰ τὴν περιοδείαν ταύτην ἀναγκαίαν διὰ τὴν εἰσπραξίν των συνδρομῶν.

Ὁ αὐτὸς αντιπρόσωπος ἔχει ἐπιφορτισθῆ καὶ τὴν πώλησιν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ τελευταίου καὶ μοναδικοῦ πνευματικοῦ συγγράμματος τοῦ ἱατροῦ κ. Σπ. Σπυριδάκη «ΘΑΝΑΤΟΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ».

ΕΙΝΕ ΑΞΙΑ μελέτης ἡ κατάστασις ἥτις διαμορφοῦται ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τινος χρόνου. Μέσα ἀπὸ τὴν πολιτικὴν σύγχυσιν καὶ τὸ χάος, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησαν τὰ προσωπικά κόμματα, δύο ρεύματα ἀντίθετα ἰδεῶν προβάλλουσι καὶ ὁσημέραι γίνονται ἐξιδιαιτερωτέρως, ἐν τῇ προσπάθειά δὲ αὐτῶν ὅπως ἐπικρατήσωσι ἀργὰ ἢ ἐγγρη δὲν δύνανται παρὰ νὰ ἔλθωσιν εἰς σύγκρουσιν. Εἰς τὴν γένεσιν τῶν δύο τούτων ἀντιθέτων ρευμάτων ἀφορμὴν δίδει ἡ ἐξέτασις τῆς ἀθλίας καταστάσεως, εἰς ἣν τὰ τοῦ Κράτους περιέστησαν καὶ ἡ ἀναζήτησις τῶν αἰτίων τῆς καταστάσεως ταύτης.

Τὸ ἐν στρατόπεδον φρονεῖ ὅτι αἰτία τῆς παρούσης καταστάσεως τῶν ἐθνικῶν πραγμάτων εἶνε ὁ Βασιλεὺς, ὅστις ἀδιαφορῶν τελείως διὰ τὰ ἐθνικά συμφέροντα, ἢ καὶ ἐπιβουλευόμενος αὐτά, κατὰ τοὺς ριζοσπαστικότερους καὶ τοὺς ἄγαν ὑπερβολικούς, ἐπεμβαίνει ἐπιβλαβῶς εἰς τὰ τῆς διοικήσεως καὶ ἐμποδίζει πᾶσαν πρόοδον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, κρατῶν δὲ τὰ νήματα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς ἐγένετο μέχρι τοῦδε παραίτιος τῆς μὴ ἐπεκτάσεως τῶν ὁρίων τοῦ ἐλευθέρου Βασιλείου ἕως ἐκεῖ ὅπου οἱ πόθοι τοῦ Ἑλληνισμοῦ τείνουσι. Κατὰ τοὺς ὑποστηρίζοντας τὴν γνώμην ταύτην, ἐάν ἡ Κρήτη μέχρι τοῦδε δὲν ἐγένετο Ἑλλάς, ὀφείλεται εἰς ἐπίδρασιν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, εἰς τὴν αὐτὴν δὲ ἐπιβλαβῆ διὰ τὰ ἐθνικά συμφέροντα ἐπίδρασιν ὀφείλεται καὶ τὸ ὅτι ἡ Ἡπειρος, καὶ ἡ Μακεδονία δὲν εἶνε σήμερον ἑλληνικαὶ ἐπαρχίαι, ἐάν δὲ ἤθελεν εὐρεθῆ τις νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι καὶ ἡ Κων(ων)πολις, ἡδύνατο σήμερον νὰ ἦναι πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἐάν ἡ ὀλεθρία ἐπιρροή τοῦ Βασιλέως δὲν ἀντέδρα, ἢ ἦσαν ἴσως πρόθυμοι νὰ ἀποδεχθῶσι μετὰ χειροκροτημάτων καὶ τὴν ἰδέαν ταύτην, χωρὶς νὰ φοβηθῶσιν ὅτι ἡδύνατο νὰ χαρακτηρισθῶσι τερατολόγοι τοῦ γελειοτέρου εἰδους.

Τὸ ἕτερον τῶν ρευμάτων τούτων ἀποδίδει τὴν εὐθύνην τῆς παρούσης καταστάσεως εἰς τοὺς πολιτικούς ἀνδρας τῆς Ἑλλάδος. Ἐνεκατοῦ ἐφαρμοζομένου κοινοβουλευτικοῦ συστήματος τὸ ὅποσον ὄλην τὴν δύναμιν συγκεντρῶν εἰς τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ τό-

που, τὸν δὲ Βασιλέα θέλει ἀπλῆν σκιάν, ὁ Βασιλεὺς ἀφήκε νὰ ἐκμῆδενισθῶσι αἱ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος παρεχόμεναι αὐτῷ προνομίαι, ἃς θὰ ἡδύνατο νὰ ἀσκήσῃ ἐποφελῶς ὑπὲρ τῆς χώρας, χαλιναγωγῶν τὰ κόμματα, περιορίζων τὰς παρεκτροπὰς αὐτῶν καὶ μὴ ἐπιτρέπων νὰ ὀργιάζωσι εἰς βάρος τοῦ λαοῦ.

Ἀπὸ τῶν ἀντιθέτων τούτων ἰδεῶν ὀρμώμεναι αἱ δύο αὐταὶ θεωρίαι εἶνε φυσικόν ὅτι καταλήγουσιν εἰς ριζικῶς ἀντίθετα συμπεράσματα ὡς πρὸς τὸν τρόπον καὶ τὰ μέσα τῆς θεραπείας τῆς σημερινῆς ἀθλιότητος. Τὴν θεραπείαν ταύτην οἱ μὲν πρότεροι διαβλέπουσιν ἐν τῷ περιορισμῷ τῆς βασιλικῆς ἐπιρροῆς, οἱ δὲ δεύτεροι ἐν τῇ ἐπεκτάσει καὶ ἐξασφαλίσει τῶν βασιλικῶν προνομίων καὶ δικαιωμάτων. Ἐννοεῖται ὅτι ἐκάστη τῶν ἀποχρώσεων τούτων ἔχει τὰς διαβαθμίσεις αὐτῆς, ἐν ἐκατέρῳ δὲ τῶν στρατοπέδων ὑπάρχουσι διαφοραὶ καὶ ποικιλίαι γνώμων καὶ ὡς πρὸς τὰ μέσα δὲ ὧν πρέπει νὰ ἐπιζητηθῇ ἡ θεραπεία, καὶ ὡς πρὸς τὸν βαθμὸν μέχρι τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ φθάσωμεν ἐν τῇ μετὰ τὴν τῷ πολιτικῷ καθεστῶτος. Ἡ ἔθνοσυνέλευσις, ἡ διαπαιδαγωγησις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ Ἐπανστασις, εἰρηνικὴ ἢ βίαια, εἶνε τὰ μέσα τὰ ὁποῖα ἐκατέρωθεν προτείνονται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Ὅσον ἀφορᾷ αὐτὸν τὸν σκοπὸν, οἱ μὲν ἀντιδασιλικοί τὸν θέτουσιν εἰπομένῳ τῷ περιορισμῷ τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας μετὰ παραφυάδα αὐτῶν ἐν Κρήτῃ ἰδίᾳ καλλιεργηθεῖσα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, φθάνει μέχρι τοῦ νὰ κηρύττῃ καὶ τὴν πλήρη κατάλυσιν τῆς Βασιλείας, οἱ δὲ ἀντικοινοβουλευτικοὶ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν καὶ εἰς τὴν εὐρυσιν τῆς αὐτῆς ἐξουσίας καὶ εἰς τὸν περιορισμὸν τῆς βουλευτικῆς ἀκολασίας.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι αἱ ἰδέαι αὐταὶ, αἰτινες ἰδίᾳ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας μετὰ πολλῆς ζωηρότητος συζητοῦνται ἐν τῷ ἀθηναϊκῷ τύπῳ, δὲν εὐρον ἀκόμη θέσιν ἐν τῷ ἑλληνικῷ κοινοβουλίῳ. Οὐδέτερον τῶν ἐν τῇ Βουλῇ κομμάτων φαίνεται διατεθειμένον νὰ υιοθετήσῃ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην θεωρίαν, νὰ ἀναγράψῃ αὐτὴν εἰς τὸ πρόγραμμα του, καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν πραγμάτωσιν αὐτῆς. Ἐπομένως ἢ ἐπ' αὐτῶν συζητήσεως μέχρι τοῦδε ἀκαδημαϊκὴν μόνον ἔχει ἀξίαν.

Ἡ ἀντιπροσωπεία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ἔκφασιν τῆς θελήσεως αὐτοῦ, δὲν φαίνεται συμμερίζομένη τὰς γνώμας τῶν ἐρασιτεχνῶν τῆς πολιτικῆς, τῶν ἀνευθύνως συζητούντων περὶ πολιτικῶν μεταδολῶν ὑπὸ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ πνεῦμα, οὐδ' ἡ Βασιλεῖα δὲ φαίνεται διατεθειμένη νὰ ἀσπασθῇ τὰς θεωρίας τῶν ἄγαν ζηλωτῶν αὐτῆς, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἰδῶσιν αὐτὴν ἐνεργότερον δρῶσαν ἐν τῇ Πολιτείᾳ, καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς περισκεμμένης στάσεως ἣν ἀπὸ συστήματος τηρεῖ ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν συνταγματικῶν δικαιωμάτων αὐτῆς. Καὶ ἐπειδὴ ἐν

συνταγματικῶς κυβερνωμένῳ Κράτει τίποτε δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ νομίμως ἀνευ τῆς θελήσεως τοῦ λαοῦ, ἐκδηλουμένη διὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ, δὲν ὑπολείπεται ἄλλο μέσον εἰς ἐκείνους οἷτινες ἐπιβουλεύονται νὰ ἰδῶσι πραγματοποιούμενας τὰς πολιτικὰς αὐτῶν θεωρίας τὰς ἀντιθετάς εἰς τὸ ἐν ἰσχύϊ πολιτικὸν παρά ἢ ἐπανάστασις. Καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας, καὶ ἰδίᾳ ἐφ' ὅσον προσεγγίζει ἡ ἡμέρα τῆς λύσεως τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος, πρὸς ἣν οἱ ἀντιδασιλικοί ἀγνοοῦμεν διατὶ ἐνόμισαν ὅτι ἔπρεπε νὰ συσχετίσωσι τὰς ἰδέας των, ἠκούσαμεν τόσους θρύλλους περὶ συνωμοσιῶν καὶ μυστικῶν σωματείων, καὶ συνεταρισμῶν, ἀγνοοῦμεν ὠρισμένως ποῖον σκοπὸν ἔχόντων, καὶ εἰς ἀντίκρουσιν τῶν θρύλλων τούτων εἶδομεν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐκσφενδονισθῆν ἐν μανιφῆστον μίᾳ ἄλλῃ ἀποκρύφῳ ἐταίριας τιτλοφορουμένης «Πανελληνίος Ἑθνικῆς Ὀργάνωσις» τὸ ὅποσον ὁ Ἑλληνικὸς τύπος ἔσπευσε νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς τείνον εἰς τὴν κατάλυσιν τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος καὶ εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς ἀπολυταρχίας!!

Ὅστε αἱ ἀντιμαχόμεναι δύο θεωρίαι, μὴ ἐπιτυχοῦσαι μέχρι σήμερον νὰ υιοθετηθῶσι ὑπὸ τῶν κοινοβουλευτικῶν κομμάτων, καὶ νὰ δώσωσι τὴν ἀποφασιστικὴν μάχην ἐπὶ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πεδίου διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ πολιτεύματος ἐπιτρεπομένων ὁπλων, ἐνόμισαν ὅτι ὀφείλον νὰ μεταφέρωσι τὸν ἀγῶνα των ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν συνωμοσιῶν καὶ τῶν ὑποχθονίων ἐνεργειῶν, αἰτινες συνήθως καταλήγουσιν εἰς συγκρούσεις καὶ εἰς ἐπαναστάσεις. Καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην εἶναι εὐτύχημα ὅτι ὄλη ἢ δρᾶσις τῶν μυστικῶν σωματείων τῆς μίᾳ ἢ τῆς ἄλλῃ ἀποχρώσεως, περιορίζεται ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ Βασιλείου. Ὁ ἐλαφρὸς καὶ εὐθυμὸς καὶ ἀγαθὸς χαρακτήρ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ, ὅστις κατορθώνει καὶ εἰς τὰ σοβαρώτερα νὰ δίδῃ εὐτράπελον χαρακτήρα, εἶναι ἀρκετὴ ἐγγύησις ὅτι αἱ καταχθόνιοι αὐταὶ συνωμοσίαι περὶ τῶν ὁποίων τόσα καθ' ἐκάστην ἀκούομεν, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ λάβωσι ποτε τραγικὸν χαρακτήρα, καὶ ὅτι μέσα εἰς τὸ περιβάλλον ὅπου αἱ συνωμοσίαι αὐταὶ ἐκτρέφονται, τὸ τέλος αὐτῶν δὲν θὰ σημειωθῇ μετ' αἵματα καὶ ἀδελφοκτονίας.

Η ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

[Ὁ ἐσχάτως ἐν τῷ ἀθηναϊκῷ τύπῳ γενόμενος θόρυθος περὶ συνωμοσιῶν ἐχουσῶν ἀντιβασιλικὸν χαρακτήρα ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις ἀναποκριτὴν τῆς «Νέας Ἡμέρας» νὰ γράψῃ τὰ ἐπόμενα, ἐν ὅσιν μετὰ πρωτοφανοῦς δραμότητος ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Διαδόχου καταλήγει εἰς τὰ ἐξῆς συμπεράσματα].

Ὅτι ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ ἐθνικὴ κκοδομιονία ἔχουσι δημιουργήσῃ παρὰ τῇ δημοσίᾳ γνώμῃ ἀνήσυχόν τινα καὶ ἀόριστον κίνησιν ὅτι ἀφ' οὗ διὰ τὴν πολιτικὴν

καὶ ἠθικὴν κκοδομιονίαν ὑπεύθυνοι εἶνε ὄλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Ἕλληνας δὲν δύναται νὰ εἶνε τελείως ἀνεύθυνος ὁ Βασιλεὺς ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὑπέχει ἀναντιρρήτως εὐθύνας αἰτινες πρὸς τὰς εὐθύνας τῶν κοινοβουλευτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος φρίνονται ἰλάχιστα καὶ ὅτι, ἐπὶ τέλους, οἰονδήποτε κίνημα ἐναντίον τῆς Βασιλείας θὰ ἀπετέλει αὐτόχρημα παρορροσύνη. Οὐδέποτε ἐχρημάτισα πολιτικῶς φρενολόγος διὸ ἀποφεύγω νὰ γνωματεύσω ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ἀφῆνων ὅμως κατὰ μέρος ὅλα τὰ ἄλλα, φαντάζομαι ὅτι οὐδέμιαν ἀπολύτως θὰ ἐπέφερε πρακτικὴν ὠφέλειαν ἡ ἀντικατάστασις ἐνὸς βασιλέως, θάδοτι, ἐπιθριάμβουσαν ὡς Μονάρχῃς, δι' ἐνὸς πρίγκηπο, ὅστις ἐν τῷ προθλάμῳ τοῦ θρόνου σπαταλᾷ ὄλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν διὰ νὰ διαπιστώσῃ ὅτι προτοῦ ἀκόμη γίνῃ Βασιλεὺς κάμνει ὅλα αὐτοῦ τὰ δυνάτὰ διὰ νὰ ἀποτυγχάνῃ ὡς ἄνθρωπος. Γράφων ταῦτα περὶ τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου αἰσθάνομαι τὴν βλάβην καὶ εἰλικρινῆ ὀδύνην ὅσον βαθεῖαν καὶ εἰλικρινῆ χλαρὴν ἠσθινόμην ἄλλοτε κοπτόμενος ὑπὲρ Αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἐργου του· ἀλλ' οἱ καιροὶ μεταβάλλονται καὶ σὺν αὐτοῖς μετεβλήθη καὶ ὁ Πρίγκηψ τῶν Ἑλλήνων, τὸ μόνον δὲ ὅπερ, τοῦλάχιστον δι' ἐμέ, μένει ἀμετακίνητος ἀμετάβλητον εἶνε ἡ ὑποχρέωσις τοῦ δημοσιογράφου νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν εἰς πᾶσαν συγκρίσιν καὶ πρὸς πάντας.

Τὸ μόνον ὅπερ θὰ ἡδύνατό τις νὰ προσάψῃ εἰς τὴν Βασιλεῖα Γεωργίου εἶνε ὅτι συστηματικῶς ἀπέχετο πάσης εὐεργετικῆς ἐπιμελήσεως εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς χώρας πολιτικὴν ζωὴν, ἐκτὸς ὅμως τῆς ἐλλείψεως ταύτης, ἥτις, ἄλλως τε, θὰ ἡδύνατο νὰ παρυστῇ καὶ ὡς ἀρετὴ, ὁ Βασιλεὺς Γεωργίος ἐτήρησεν αὐστηρῶς καὶ τηρεῖ ὄλους ἐκείνους τοὺς κανόνας, ἐφ' ὧν κατὰ μέγα μέρος στηρίζονται ἡ ἐξιοπρέπεια καὶ ἡ περιωπὴ τῶν ἡγεμόνων ὡς καὶ ἡ πρὸς αὐτοῦ εὐλάβεια, ἂν μὴ ἡ πρὸς αὐτοῦ ἐμπιστοσύνη καὶ ὁ σεβασμός. Τὸ παράδειγμα τοῦτο τοῦ Βασιλέως ἐτήρει, μέχρι ἐσχάτων, ἐξ ὄλων τῶν πριγκίπων μόνος ὁ Διάδοχος Κωνσταντίνος, συμπληρῶν αὐτὸ καὶ δι' ὄλων ἐκείνων τῶν ἀρετῶν αἰτινες τὸν εἶχον στέψη Βασιλεῖα εἰς τὴν ἀγάπην καὶ εἰς τοῦ παλμοῦ; τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἔθνους. Ποῖος Δαίμων ἐβίασκανε τὸν Κωνσταντίνον δὲν γνωρίζω περὶ τοῦ ὅτι ὅμως μᾶλλον ἐβίασκανε δὲν μοι μένει ἀμφιβολία Πῶς ἄλλως πρὸς Θεοῦ, νὰ ἐξηγήσω τὸ δι' ἐμέ δραματικώτατον φαινόμενον τοῦ Πρίγκηπος φθάσαντος εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἰερωτέρων αἰσθημάτων καὶ τῶν ἰερωτέρων ἐλπίδων ἐνὸς ὀλοκλήρου λαοῦ καὶ σθέντος αἰφνιδίως τὴν δύναμιν νὰ λακτίσῃ καὶ αἰσθημάτων καὶ ἐλπίδας ὅπως ἀπερώσῃ τᾶσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις, τὰς σκέψεις, τὰς στιγμὰς εἰς τὸ γλῆντι καὶ, par dessus le marché, εἰς τὸ γλῆντι ὄχι ἐκλεκτὸν—ὄχι ἐκλεκτὸν ὡς ἐκ τῶν προσώπων ἄτινα ἀποτελοῦσι τὸν κύκλον τῶν ἰδικῶν μετ' πριγκιπικῶν γλεντιῶν, ὄχι ἐκλεκτὸν ὡς ἐκ τοῦ κοινοῦ καὶ ἐσκοτισμένου πνεύματος ὅπερ εἰς τοὺς κύκλους τούτους ἐπικρατεῖ; Οὔτε ἔχω οὔτε θὰ ἡδύναμην τίποτε νὰ ἔχω—κοινὸς ἐγὼ θνητὸς—ἐναντίον τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος, ἰκνών νὰ με καταστήσῃ ὑπόπτον ἐπὶ μεροληψία, πρὸς διαπιστώσιν δὲ τοῦ πασιγνώστου ἰλλῶς γαγονότος ὅτι ὁ Διάδοχος δὲν ἔχει πλέον ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει ὅταν ἄλλοτε εἶχε θέσιν, ἀναφέρω ὅτι ἐκ τῶν περὶ συνωμο-